

Debreceni Ítéltábla

Mf.I.50053/2021/9.

A Debreceni Ítéltábla Dr. Bodó Kristóf ügyvéd (cím1) által képviselt Felperes1 (cím2) felperesnek – a Mózes Ügyvédi Iroda (Dr. Mózes Brigitta ügyvéd - cím3) által képviselt alperes1 (cím4) alperes ellen pénztartozás megfizetése iránt indított perében a Miskolci Törvényszék 9.M.70.274/2020/18. sorszámú ítélete ellen az alperes 19. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja és a perköltség jogcímű alperesi marasztalás összegét 893 031 (nyolcszázkilencvenháromezer-harmincegy) forintra leszállítja. Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy a felperesnek 15 napon belül fizessen meg 296 515 (kettőszázkilencvenhatezer-ötszázötvenöt) forint fellebbezési eljárás költséget és térítsen meg az államnak külön felhívára 1 048 083 (egymillió-negyvennyolcezer-nyolcvanhárom) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] A felperes 2011. január 18-tól állt munkaviszonyban 2013. január 11-ig a (munkáltató 1 neve)-nél, ahol munkaviszonya közös megegyezéssel megszűnt. Az alperes jogelődje, a (alperesi jogelőd munkáltató) 2013. január 10-én kelt munkaszerződéssel ugyanezen naptól határozatlan idejű munkaviszonyt létesített a felperessel ügyvezető igazgató munkakörre azzal, hogy a munkaszerződés 3. pontja szerint a felperes (munkáltató 1 neve)-nél fennállt munkaviszonyát a (alperesi jogelőd munkáltató)1-nél ellátott munkaviszonyába beszámítja. Az alperesi cég neve 2013. április 3. napjától (alperes1)-re változott, a társaság alapítója a (alapító neve)

[2] Az alapító a 103/2020. (II.20.) számú határozatával a felperest az ügyvezetői megbízásából 2020. február 29-i hatállyal visszahívta, majd a 104/2020. (II.20.) számú határozatával a munkaviszony megszüntetéséről döntött.

[3] A peres felek a 2020. február 28. napján kelt megállapodással a felperes munkaviszonyát közös megegyezéssel 2020. április 19. napjával megszüntették. Az okirat 2. pontja szerint a munkáltató kötelezettséget vállalt arra, hogy a felperes részére bruttó 8 742 857 forintot megfizet a munkaviszony megszűnését követő 5 munkanapon belül, míg az 5. pontban rögzítették, hogy „Szerződő felek kölcsönösen kijelentik, hogy a munkaviszonyukkal kapcsolatosan egymással teljeskörűen elszámoltak, illetve ahogy a munkaviszonyukból eredően – különös tekintettel a prémiumra, illetve munkaszerződésen alapuló elvárt juttatásra vonatkozóan – egymással szemben semmilyen további követelésük nincs”.

[4] A peres felek a fenti megállapodás 2. pontját 2020. március 10. napján módosították, mely szerint a munkáltató 13 101 032 forint megfizetését vállalta.

[5] Ezt követően a felek 2020. április 17-én a megállapodás 2. pontját ismételtelen módosították oly módon, hogy a 2020. március 10-i módosításban megjelölt összeg fizetési határideje 2020. május 8. napja.

[6] Az alperes a felperes részére a fenti összeget a megállapodásban rögzített határidőig nem fizette meg.

[7] A fizetési meghagyással indult, de az alperes ellentmondása folytán perré alakult eljárásban a felperes keresetében 13 101 032 forint tőke és ezen összeg után 2020. május 9. napjától járó késedelmi kamat, perköltség és a fizetési meghagyásos eljárással felmerült 300 000 forint megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

[8] A felperes keresetében előadta a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 16. § (1) bekezdésére, a 64. § (1) bekezdés a) pontjára és 14. §-ára történő utalással, hogy a munkaviszonya közös megegyezéssel szűnt meg, mely az Mt. 14. §-a szerinti megállapodásnak minősül. A munkáltató a megállapodás 2. pontjában kötelezettséget vállalt arra, hogy bruttó 13 101 032 forintot 2020. május 8-ig megfizet a felperesnek. A megállapodásban az alperest terhelő fizetési kötelezettség jogcímét a felek nem határozták meg, azonban a bírói gyakorlat ismeri és elismeri az atipikus, úgynevezett „lelépési pénz” fogalmát. A megállapodás tartalma alapján megállapítható, hogy az alperest terhelő fizetési kötelezettség az Mt. 16. § (1) bekezdésben rögzített egyoldalú kötelezettségvállalásnak minősül.

[9] Az alperes ellenkérelmében a felperes keresetének elutasítását, perköltségben való marasztalását kérte. Előadta, hogy a 2020. február 28. napján kötött megállapodás időpontjában az alperes alapítója jóhiszemű volt és nem feltételezte, hogy bármilyen akadálya lenne a felperes részére a megállapodásban foglalt összeg megfizetésének. A munkáltatói jogkör gyakorlója abban a téves feltevésben volt, hogy a felperes a munkáját a cégcsoporton belüli belső szabályozásoknak és a jogszabályi előírásoknak megfelelően végezte. Erre tekintettel szándékukban állt minden, a felperest megillető juttatás kifizetése, és ezért is módosították márciusban a megállapodást. Az időközben lefolytatott belső ellenőrzési vizsgálat megállapításai indokolták a megállapodásban vállalt határidő módosításának kezdeményezését, melynek okáról a felperesnek tudomása volt és elfogadott. 2021. május 5. napján a felperest arról tájékoztatták, hogy a belső ellenőrzési vizsgálat nem zárult le, ott újabb szabálytalanságokat tártak fel és ilyen körülmények alapján nem kerülhet sor a kifizetésre, ezért kezdeményezték a megállapodás újbóli módosítását, melyet a felperes már nem fogadott el. Kiemelte, hogy az azóta lezárult belső ellenőri vizsgálatok alapján büntető feljelentést tettek ismeretlen tettesek ellen.

[10] Az alperes ellenkérelmében a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 123. § (1) bekezdése alapján kérte a jelen eljárás felfüggesztését a büntetőeljárás jogerős vagy végleges befejezéséig.

[11] Ezen kívül hivatkozott az Mt. 52. § (1) bekezdés c) és d) pontja, valamint a polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 3:21. § (2) bekezdés és 3:112. § (2) bekezdése, valamint az Mt. 27. § (1) és (3) bekezdése alapján a megállapodás semmisége körében annak jó erkölcsbe ütközésére. E körben kifejtette, hogy az a megállapodás, amely alapján az alperesi munkáltató a felperesi munkavállaló részére a munkaviszonya megszűnésekor bármilyen jogcímen pénzfizetésre kötelezett, olyan esetben, amikor a munkavállaló ügyvezető a vele szemben támasztott követelményeket megszegve végzi tevékenységét, nem az alperesi munkáltató társaság érdekeit tartja szem előtt és a vezetése alatt álló társaságnál büntetőjogi felelősséget felvető tevékenység zajlott, az a megállapodás jó erkölcsbe ütközik. Ez alapján kifizetésre nem kerülhet sor, ezért semmisségi kifogással él, melyre tekintettel kéri alkalmazni az Mt. 29. § (4) bekezdésében meghatározott jogkövetkezményeket. Előadta továbbá, hogy a feltárt adatok alapján a munkáltató a jogviszonyt azonnali hatályú felmondással is megszüntethette volna. A felperes az Mt. 6. § (1), (2), (3) és (4) bekezdésében, 7. § (1) bekezdésében és a 8. § (1) bekezdésében meghatározott általános magatartási követelményeket is megszegte, a felróható magatartására előnyök szerzése végett pedig nem hivatkozott.

[12] Vitatta továbbá a felperesi követelést összecszerúságában is, annak elévülésére hivatkozott az Mt. 286. § (1) bekezdése alapján, mivel ténylegesen a 2011-2015. éveket érintő prémium kifizetéséről van szó, és a legutolsó évtől is eltelt már a három év, így a követelés alperessel szemben nem érvényesíthető.

[13] A felperes az ellenkérelem vonatkozásában előterjesztett válasziratában előadta, hogy a felek közötti megállapodás első módosítása során a felperes körül kialakult helyzet jogi konzekvenciáit az alperes feltehetőleg levonta, azonban sem a megállapodást, sem annak 1. számú módosítását nem támadta meg az Mt. 28. § (1) bekezdésére történő hivatkozással, az Mt. 28. § (8) bekezdésének megfelelően. Az alperes maga adta elő, hogy a megállapodás és azok módosításainak megkötésekor tiltott cél nem motiválta, azaz egyik fél tudata sem terjedt ki semmilyen erkölcstelen, vagy etikátlan célra, így a jó erkölcsbe ütközés nem állapítható meg, önmagában pedig a megtévesztés nem teszi a szerződést jó erkölcsbe ütközés miatt semmissé. Az alperes arra hivatkozott, hogy a belső vizsgálat során anomáliákat és szabálytalanságokat tártak fel, azonban ennek ellenére 2020. április 17-én a megállapodás 2. módosítását mégis aláírta, amellyel a fizetésre irányuló szándékát megerősítette.

[14] Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest, hogy az ítélet jogerőre emelkedését követő 15 napon belül fizessen meg a felperesnek bruttó 13 101 032 forint megállapodás szerinti pénztartozást és ezen összeg után 2020. május 9-től a kifizetés napjáig járó késedelmi kamatát, 955 052 forint perköltséget és az államnak külön felhívásra 486 100 forint eljárási illetéket.

[15] Az elsőfokú bíróság ítéletében az Mt. 16. § (1), (2), (3) bekezdésére, az Mt. 27. § (1), (2), (3) bekezdésére, valamint az Mt. 286. §-ára hivatkozással kifejtette, hogy az alperes kötelezettségvállalása nem semmis, mert a munkáltatónak lehetősége volt az Mt. 16. § (1) bekezdése alapján egyoldalú kötelezettségvállalásra, és ez nem ütközik munkaviszonyra vonatkozó szabályba, nem munkaviszonyra vonatkozó szabály megkerülésével jött létre és jóerkölcsbe sem ütközik. Az alperes utólagos tudattartalma megváltozásának a jogvita elbírálása szempontjából nincs jelentősége, az nem vezethet az alperes kötelezettségvállalás alóli mentesüléséhez sem. Az alperes a kereset szerinti összeg megfizetésére a 2020. március 10-én kelt 1. számú megállapodás szerinti iratban vállalt kötelezettséget, a kereset benyújtásáig a követelés elévülése sem állapítható meg. Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása szerint a bíróság szükségtelennek tartotta az alperes által indítványozott tanúk meghallgatását, a rendőrségi iratok beszerzését és az eljárás felfüggesztését, szükségtelen volt ugyanis a felperessel történt egyeztetésen elhangzottak, a megállapodás megkötése és módosításai hátterének a bizonyítása, a büntetőeljárás pedig ismeretlen tettes ellen van folyamatban. A perbeli kötelezettségvállalás jogcím megjelölése nélkül történt, így a kifizetést az alperes nem prémium jogcímén vállalta.

[16] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatásával a felperes keresetének az elutasítását, másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatásával a perköltség 893 031 forintra való leszállítását kérte.

[17] Fellebbezésében előadta, hogy az alperesi társaságnak 100%-ban a (alapító neve) a tulajdonosa, így státuszából adódóan kötöttebb a szerepe és több kötelezően alkalmazandó jogszabály vonatkozik a működésére, mely körülményeket az elsőfokú bíróság az ítélet meghozatalakor figyelmen kívül hagyott, és nem vette figyelembe a belső ellenőrzési

vizsgálat eredményét sem. Az elsőfokú bíróság a jogvitát arra egyszerűsítette le, hogy volt egy megállapodás, amelyben foglaltakat az alperes nem teljesítette. Tévedett az elsőfokú bíróság, amikor még csak bizonyítást sem folytatott le az alperes által előadottak körében, abban sem, amelyben a felek egymásnak ellentmondó tényállítást tettek. A bíróság a felperest és a tanúkat nem hallgatta meg, a büntetőeljárásra nem volt figyelemmel, továbbá a büntetőeljárásra tekintettel nem intézkedett az eljárás felfüggesztéséről. Jogi és emberi álláspontja szerint semmilyen jogcímen nem fizethető pénz a felperesnek ezen előzményekre tekintettel, különös tekintettel a tulajdonosi szervezetre. A megállapodás nyilvánvalóan jó erkölcsbe ütközik és bizonyosan nem felel meg a társadalom elvárásainak, amennyiben az ügyvezető a jogszabályok által támasztott követelményeket megsértve, nem az alperesi munkáltató társaság érdekeinek elsődlegességét szem előtt tartva végzi a tevékenységét. A társadalom nyilvánvalóan elítélné, ha ilyen munkavégzést követően több millió forintot kapna a munkavállaló. A jóerkölcsbe ütközés nem jogi, hanem sokkal inkább erkölcsi, etikai kategória.

[18] A fellebbezésben vitatta továbbra is a felperes keresetének összegszerűségét. A megállapodásban meghatározott bruttó 13 101 032 forint nyilvánvalóan egy számítás eredményeként jött ki, mely számítást az ellenkérelmében levezetett, azonban ezt az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta. Az elévülés körében fenntartotta az ellenkérelmében előadottakat.

[19] Hivatkozott a Pp. 346. § (5) bekezdése alapján arra, hogy az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének nem megfelelően tett eleget, a 13 oldalas ítéletnek csupán két oldala tartalmazza a jogi indokolást. Az ítélet mind a felfüggesztés iránti kérelem, mind a bizonyítási indítványok kapcsán csupán annyit írt, hogy azok sürgősségűek, de érdemi magyarázatot nem ad arra, hogy azok miért tekintendők annak. Az indokolási kötelezettség megsértése vonatkozásában hivatkozott az Alkotmánybíróság 20/2017. (VII.18.) számú és a 7/2013. (III.01.) számú határozatára és arra, hogy az indokolt bírói döntéshez való jog a tisztességes tárgyaláshoz való jog része.

[20] Másodlagos fellebbezési kérelme körében előadta, hogy az elsőfokú bíróság az ügyvédi munkadíjat nem megfelelően állapította meg, nem volt figyelemmel a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja mellett a b) pont rendelkezéseire, mely szerint 10 000 000 forint feletti pertárgyértéknél a 10 000 000 forint feletti összeg 3%-a illeti csak meg a pernyertes felet.

[21] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Előadta, hogy az alperes mindvégig egy általa nem ismert belső ellenőrzési eljárásra és annak állítólagos megállapítására hivatkozik, de konkrét, az általánosságon túl mutató tényállítást nem adott elő, bizonyítékot nem csatolt. Szintén visszatérő eleme az alperesi hivatkozásnak a büntetőeljárásra történő hivatkozás és annak sugalmazása, hogy bűncselekményt követett el, e körben az alperes azonban tényállást nem terjesztett elő és nem is tehetette, hiszen a vele szemben büntetőeljárás nincs folyamatban.

[22] Az ítéltábla az alperes elsődleges fellebbezési kérelmét nem találta alaposnak, a másodlagos fellebbezési kérelem alapos.

[23] Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján, tárgyaláson kívül bírálta el.

[24] Az elsőfokú bíróság a Pp. 279. § (1) bekezdése alapján a tényállást a szükséges mértékben feltárta, abból a per érdemében helytálló következtetést vont le a felperes keresetének alaposságára, az etekintetben kifejtett indokaival az ítéltábla egyetértett (Pp. 383. § (2) bekezdés I. fordulat).

[25] A per érdemében az ítéltábla az alperes fellebbezésére tekintettel az alábbiakat hangsúlyozza:

A felperes munkaviszonya az alperesnél a 2020. február 28-án létrejött megállapodás szerint 2020. április 19. napján közös megegyezéssel szűnt meg. A felek a megállapodást két alkalommal módosították, mely módosítás egyrészt a felperest a munkaviszony megszűnésére tekintettel megillető juttatás összegére, másrészt a kifizetés határidejére vonatkozott, mely utóbbit a 2020. április 17-i módosítás szerint 2020. május 8. napjában határoztak meg.

[26] Az alperes mind az elsőfokú eljárásban, mind a fellebbezésében hivatkozott az alperesi társaság speciális tulajdonosi szerkezetére, azaz arra, hogy annak 100%-ban Miskolc Megyei Jogú Város Önkormányzata a tulajdonosa, így erre tekintettel több, kötelezően alkalmazandó jogszabály határozza meg a működését. A per elbírálása szempontjából azonban nincs annak jelentősége, hogy az alperes működését milyen jogszabályok szabályozzák, melyek azok, amelyekre működése során fokozottan figyelnie kell, mert a per tárgya nem az alperesi gazdasági társaság működése szabályszerűségének vizsgálata.

[27] Nincs jelentősége az ügy elbírálása szempontjából annak sem, hogy a felperes milyen belső vizsgálatot folytatott le és ennek eredményeként ismeretlen tettes ellen büntetőeljárást kezdeményezett, mivel a per tárgya nem a felperesnek az alperesnél végzett tevékenysége jogszerűségének, szabályszerűségének a vizsgálata. Az alperes által egyébként a per során elő nem adott tényeket, körülményeket a bíróság akkor vizsgálhatná, ha a felperes munkaviszonya ezen hiányosságok miatt szüntették volna meg és nem közös megegyezéssel, továbbá, ha az alperes az Mt. 28. § (1)-(4) bekezdésében meghatározott okból az Mt. 28. § (7) bekezdésében meghatározott határidőn belül a felek között létrejött megállapodást megtámadja.

[28] A per tárgya a felek között létrejött megállapodásból eredő alperesi fizetési kötelezettség teljesítése, így az elsőfokú bíróságnak is e körben kellett az eljárást lefolytatni.

[29] Az elsőfokú bíróság ezért helytállóan mellőzte az eljárás felfüggesztését a folyamatban lévő büntetőeljárásra tekintettel, hiszen abban a felperes még nem is gyanúsítottként, hanem az alperes előadása szerint kizárólag tanúként hallgatták meg. Ugyanilyen okból nem volt szükséges az alperes által indítványozott tanúk meghallgatása sem, mivel az ellenőrzés során feltártak és a perbeli megállapodás módosítása során a felek közötti tárgyaláson elhangzottak, a per elbírálása szempontjából nem relevánsak.

[30] A felek közötti megállapodás jó erkölcsbe ütközése körében az ítéltábla az alábbiakat emeli ki:

Az Mt. 27. § (1) bekezdése szerint semmis az a megállapodás, amely munkaviszonyra vonatkozó szabályba ütközik, vagy munkaviszonyra vonatkozó szabály megkerülésével jött létre, vagy nyilvánvalóan a jóerkölcsbe ütközik.

[31] Az Mt. 27. § (3) bekezdése szerint a semmis megállapodás érvénytelen, kivéve, ha ahhoz a rendelkezést megállapító munkaviszonyra vonatkozó szabály más jogkövetkezményt fűz. A semmisségre az érdekelt határidő nélkül hivatkozhat, ha a megállapodás semmisségét a bíróság hivatalból észleli.

[32] A kialakult bírói gyakorlat alapján az erkölcs fogalmán összességében a helyesnek tartott olyan szabályokat értjük, amelyek túlmutatnak a jog és egyéb írott rendelkezések keretein. Az erkölcs azon elvek összessége, amelyek a helyes és helytelen, a társadalmi jó és rossz megkülönböztetését segíti. A jóerkölcs védelme alatt a törvény a közérdekbe ütköző törekvést kifejező magatartások tiltását érti (Kúria Mfv.II.10.488/2015/8.).

[33] A jóerkölcsbe ütközés nem a felek rosszhiszemű magatartása alapján, hanem az objektív és szubjektív elemek együttes hatásaként valósul meg, ezért a bíróság a szerződés tartalmát, továbbá a szerződő felek szándékát és a szerződéssel megvalósítani kívánt célt vizsgálja és értékeli a szerződéskötésekor fennálló körülmények alapján (BH2016.172.).

[34] A jóerkölcsbe ütköző szerződések tartalma nem a szerződő felek magatartásának, hanem a szerződés tartalmának a kontrollja. A szerződés semmisségét kiváltó jó erkölcsbe ütközés általában objektív és szubjektív elemek együtt hatásaként valósul meg. Emiatt a vizsgálatnak ki kell terjednie a vállalt kötelezettség és szolgáltatás megítélésén túlmenően a szerződést kötő felek szándékára és a munkaszerződéssel megvalósítani kívánt célra egyaránt (BDT2015.3411.).

[35] Mindkét félnek tudnia kell arról, hogy a szerződés tartalma tiltott cél elérését szolgálja, vagy a szerződés erkölcsstelensége, etikátlansága számukra is nyilvánvaló kell, hogy legyen. A jó erkölcsbe ütköző tényállási elemeknek a szerződés mindkét oldalán eljáró fél terhére kimutathatónak kell lennie (Kúria Gf.VI.31.227/2002/4.). A felek jó- vagy rosszhiszeműségének a jó erkölcsbe ütközés miatti semmisség megállapítása szempontjából nincs jelentősége, de a szerződő felek tudattartalmának abból a szempontból igen, hogy a szerződéskötés időpontjában a szerződésnek jóerkölcsbe ütközése számukra is nyilvánvaló kell, hogy legyen (Kúria Pfv.X.20.753/2004/9.).

[36] A fenti döntések tükrében a szerződés jóerkölcsbe ütközésének a szerződéskötésekor kell fennállni, így a bíróságnak a perrel érintett megállapodás megkötése időpontjában fennálló körülményeket kell értékelni, illetve azt, hogy a megállapodás tartalma a vállalt kötelezettség jellege és joghatása nyilvánvalóan sérti-e az általánosan elfogadott erkölcsi normákat.

[37] A felek megállapodása szerint a felperesi munkaviszony megszűnésére tekintettel az alperes 8 742 857 forint megfizetését vállalta, melynek összegét 2020. március 10. napjával a felek közös megegyezéssel (2020. március 10-i megállapodás-módosítás II. pont 1. bekezdés) módosítottak 13 101 032 forintra.

[38] A megállapodásban és módosításaiban meghatározott összeg mértéke a nyilvánvalóan jóerkölcsbe ütközés megállapítását nem alapozza meg, hiszen ebben a felek megegyezésre jutottak, a kifizetés időpontját, a belső ellenőrzési vizsgálat alapján a fennálló körülményeket az alperes ismerte és ezen ismeretek birtokában döntött a megállapodás és azok módosításai aláírásáról.

[39] Az, hogy a felek a felperesi munkaviszony megszűnésének esetére meghatározott összeg kifizetésében állapodnak meg, nem tekinthető jogsértőnek (Kúria Mfv.II.10.067/2016/13.).

[40] Az alperes maga adta elő ellenkérelmében (3. oldal), hogy a megállapodás 2. számú módosítása előtt tájékoztatták a felperest az őt érintő mulasztásokról, szabálytalanságokról, ennek ellenére viszont az alperes a megállapodás módosítását aláírta, azt sem etikátlannak, sem erkölcsileg kifogásolhatónak nem tartotta és a megállapodás megtámadására intézkedést nem tett.

[41] Az ítéltábla értékelve a bizonyított tényeket, figyelemmel a vonatkozó bírói gyakorlatra, arra a megállapításra jutott, hogy a szerződés tartalma, a felek szándéka és a szerződéskötéssel elérni kívánt cél alapján nem állapítható meg, hogy a felek megállapodása nyilvánvalóan sérti a társadalom kialakult értékrendjét. Így osztva az elsőfokú bíróság

álláspontját, az ítéltábla is megállapította, hogy a felek megállapodása nem ütközik jóerkölcsbe, így nem semmis.

[42] A fellebbezésnek az elévülés körében kifejtettekkel kapcsolatban az ítéltábla az alábbiakra mutat rá.

[43] Az Mt. 286. § (1) bekezdése szerint a munkajogi igény 3 év alatt évül el. Az Mt. 286. § (4) bekezdése alapján az elévülésre egyebekben a polgári jogi szabályokat kell alkalmazni azzal, hogy a munkavállaló igényének érvényesítésével kapcsolatos elévülési időt a felek nem rövidíthetik le. A Ptk. 6:22. § (2) bekezdése szerint az elévülés akkor kezdődik, amikor a követelés esedékessé válik.

[44] A felek a megállapodásban egyösszegű kifizetésről állapodtak meg. Az a körülmény, hogy ezen összeget a felek hogyan és milyen módszerrel állapították meg, az elévülés szempontjából relevanciával nem bír. A felek megállapodása 13 101 032 forint kifizetésére irányul, melynek esedékessége a felek megállapodása alapján 2020. május 8. napja. Az elévülés az ezt követő napon kezdődött, így a felperesi jogérvényesítés időpontjában a követelés nem évült el.

[45] Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének hiányára vonatkozó alperesi hivatkozásra tekintettel hangsúlyozza az ítéltábla, hogy a bíróság az ítéletét teljeskörűen köteles indokolni, mivel ezen múlik annak meggyőző ereje. Az ítélet rendelkezését akként kell megindokolni, hogy abból megállapítható legyen, hogy a bíróság a keresetet teljeskörűen elbírált, illetve az ítélet rendelkezésének és indokolásának oksági kapcsolatban kell állnia, a rendelkezés indokának az ítélet indokolási részéből megállapíthatónak kell lenni (Kúria Mfv.X.10.020/2021/8.).

[46] Az elsőfokú bíróság ítéletének rendelkező része és indokolása összhangban van, abból megállapítható, hogy a megállapodás jóerkölcsbe ütközése miatt nem állapítható meg, a követelést milyen indokkal nem tekintette a bíróság elévültnek és miért nem tartotta szükségesnek az eljárás felfüggesztését, a büntetőeljárás iratainak beszerzését, a tanúk meghallgatását.

[47] Ugyanakkor hangsúlyozza az ítéltábla, hogy az Alkotmánybíróság a 30/2014. (IX.30.) AB határozatában kifejtette, hogy a bíróságok indokolási kötelezettségéből nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem a fél szubjektív elvárásait kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása. A jogszabályok végsősoron és kötelező erővel történő értelmezése egyébként a bíróságok feladata (89. pont).

[48] Az ítéltábla az alperesnek a másodlagos, a perköltségre vonatkozó fellebbezésével kapcsolatban hivatkozik arra, hogy a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) és b) pontja szerint polgári és közigazgatási perben, valamint egyéb közigazgatási bírósági eljárásban a munkadíj összege a 10 000 000 forintot meg nem haladó pertárgyérték esetén a pertárgyérték 5%-a, de legalább 10 000 forint, 10 000 000 forint feletti, de 100 000 000 forintot meg nem haladó pertárgyérték esetén az a) pontban meghatározott munkadíj és a 10 000 000 forint feletti összeg 3%-a, de legalább 100 000 forint.

[49] A Pp. 512. § (2) bekezdése alapján a pertárgyérték az elsőfokú eljárásban 13 101 032 forint volt. A felperest erre tekintettel 10 000 000 forintig 500 000 forint, az ezt meghaladó rész vonatkozásában az IM rendelet rendelkezése alapján 93 031 forint perköltség illeti meg, melyhez hozzá kell számítani a fizetési meghagyásos eljárással felmerült 300 000 forintot, így a felperest az elsőfokú eljárásban pernyertességére tekintettel 893 031 forint perköltség illeti meg.

[50] Az ítéltábla ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdés II. fordulata alapján részben megváltoztatta és a perköltség jogcímű alperesi marasztalás összegét 893 031 forintra leszállította.

[51] Az ítéltábla a fellebbezési eljárásban a per érdemében pervesztes alperest kötelezte a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján a fellebbezéssel érintett pertárgyérték (13 101 032 forint) alapulvételével a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdésében meghatározott mértékű perköltség megfizetésére.

[52] A feleket a 2017. évi CXXVIII. törvény 3. § (1) bekezdés d) pontja alapján megillető tárgyi költségfeljegyzési jogra figyelemmel a meg nem fizetett, a fellebbezéssel érintett pertárgyérték és az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 46. § (1) bekezdése alapján megállapított mértékű fellebbezési illetéket a fellebbezési eljárásban a pervesztes alperes viseli a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján.

Debrecen, 2021. november 23.

Dr. Tass Edina s. k. a tanács elnöke, Tarsolyné dr. Váradi Ildikó s. k. előadó bíró,
Dr. Veszprémy Zoltán s. k. bíró